

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **V. N. P.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu z 1.11.2011,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky ze dne 1.11.2011, č.j. OAM-294/ZA-ZA06-ZA09-2011 **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky ze dne 1.11.2011, č.j. OAM-294/ZA-ZA06-ZA09-2011, byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný dospěl k závěru, že nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodu pro azylové řízení významných. Skutečnosti uvedené žadatelem, tedy jeho obavy, že v případě návratu do vlasti může mít problémy se svými věřiteli, protože dosud nesplatil celou dlužnou částku, nelze důvodům pro udělení azylu podřadit. Jmenovaný výslovně potvrdil, že sám ve vlasti nikdy neměl žádné potíže se státními orgány, odcestoval z Vietnamu legálně výhradně kvůli pracovní příležitosti v ČR. Snažil se však naznačit určité potíže, které měl mít na úřadech před odjezdem z vlasti v souvislosti s korupčním jednáním jednotlivých úředníků. K tomu správní orgán uvedl, že podobné potíže mohou nastat i v zemích s daleko vyspělejších demokratickým systémem. Zpráva MZ USA z 11.3.2010 hovoří o některých

problematických aspektech dodržování a uplatňování lidských práv a svobod ve Vietnamu. Jelikož však žádné takové potíže dotyčný ve svých vyjádřeních neuvádí, dospěl správní orgán k závěru zamítnout jeho žádost pro zjevnou nedůvodnost.

V zákonem stanovené lhůtě podal žalobce proti tomuto rozhodnutí žalobu. Namítal, že jeho důvody nebyly správně pochopeny, neboť žalovaný nesprávně vyhodnotil jako důvod žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tím, že jako jediný důvod viděl ekonomické důvody. I když žalobce uvedl, že by v ČR rád získal povolení k pobytu, aby si zde vydělal peníze na splacení dluhu, není ekonomická stránka hlavním důvodem k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Hlavním důvodem je strach z návratu do vlasti. Kdyby se do Vietnamu vrátil bez peněz, byl by vážně ohrožen na životě lidmi, kterým dluží peníze. Přinejlepším by nebyl rovným účastníkem soudního procesu. V případě sporu by neměl v žádném případě stejné postavení jako jeho věřitele; to dokazují i zprávy o stavu soudnictví v zemi původu i praktická zkušenost žalobce s fungováním vietnamských úředníků, soudnictví či státní správy všeobecně. Jako příklad by mohl uvést účelové nevydání dokladu o zaplacení pokuty za nenastoupení na základní vojenskou službu či vydání nového cestovního dokladu na ambasádě vietnamské socialistické republiky v ČR až poté, co mu jeho krajan za úplatek zařídil přednostní vydání dokladu. Také dle žalobce Ministerstvo vnitra ČR při posuzování situace v zemi původu nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, vycházelo jenom z jednoho zdroje, a to ze Zprávy o dodržování lidských práv za rok 2009 Ministerstvem zahraničí USA ze dne 11.3.2010. I když jako zdroj také uvádí Informace ČTK „Země světa, Vietnam“, z odůvodnění není vůbec zřejmé, o jaké informace se jedná a z jakého roku jsou. Ministerstvo vnitra ČR při posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany tedy nezohlednilo všechny relevantní a aktuální zdroje o zemi původu. Je proto toho názoru, že dané rozhodnutí není vydáno na základě právně relevantních skutečností. Poukázal na to, jaké další následující zprávy mělo vzít Ministerstvo vnitra v úvahu, aby mohlo rozhodnout na základě objektivně zjištěného stavu o zemi původu, přičemž uváděl v angličtině zprávy dostupné na webových stránkách. Poukázal na skutečnost, že důkazní břemeno v řízení o udělení mezinárodní ochrany leží na žalovaném a ne na žadateli a proto zdůvodnění neudělení tzv. doplňkové ochrany „jmenovaný v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že by mu v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v § 14 a) zákona o azylu“ není dostatečné. Také odůvodnění neudělení doplňkové ochrany je stejně nedostatečné jako odůvodnění neudělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu a proto rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné.

Uvedl dále, že správní orgán je povinen rozhodnout o tom, jestli není v případě žalobce na místě použití imperativního pravidla non-refoulement. Dle čl. 10 Ústavy ČR, podle nějž „... *Vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejíž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je ČR vázána, jsou součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva ...*“ Česká republika je ve smyslu předmětného ustanovení vázána mimo jiné i Úmluvou o právním postavení uprchlíků, publikovanou ve Sbírce zákonů pod č. 208/1993 Sb. (dále jen Úmluva), která má tedy v případě odlišné dikce vnitrostátního právního předpisu aplikační přednost. Dle čl. 33 odst. 1 Úmluvy, podle nějž „*Žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoliv způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice země, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či*

politického přesvědčení“. Ve smyslu této Úmluvy se správní orgán měl zabývat otázkou zákazu navrácení (refoulement), tzn. jestli by byl ohrožen člověk po návratu do své země na životě nebo svobodě. Tuto otázku je povinen zkoumat obligatorně vždy, za každých okolností. Žalobce má za to, že postup, kdy správní orgán rozhodující v první instanci o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR tuto posoudil jako zjevně nedůvodnou dle ust. § 16 odst. 1 písm. f) a vůbec se nezabýval uplatněním principu non-refoulement, jak je formulován v Úmluvě, lze považovat za nezákonný.

Dále uvedl, že součástí právního řádu ČR je směrnice Rady č. 2004/83/ES (směrnice). Tato směrnice měla být do českého práva transponována ke dni 10.10.2006 (viz. čl. 38 odst. 1 směrnice). Pokud ovšem nebyla transponována v plné míře (domnívá se, že případ žalobce), jsou české orgány zavázány ji aplikovat přímo (tzv. vertikální, přímý účinek směrnice) vůči jednotlivci a pokud ji neaplikují, má jednotlivec právo dovolávat se povinností tam určených vůči státu. Dle čl. 7 písm. 2 směrnice se má zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže subjekty – stát nebo strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, které ovládají stát nebo podstatnou část území státu, učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup. Má za to, že i podle posledních zpráv ochrana podle směrnice poskytována není, spíše naopak a tedy okolnosti skutkového stavu odůvodňují podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a tím rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí jeho žádosti jako zjevně nedůvodné uvažuje žalobce ve světle směrnice za nezákonné.

Má za to, že správní orgán nezjistil dostatečně skutkový stav věci, neposoudil objektivní situaci žalobce a nepřihlédl ke všem skutečnostem relevantním pro udělení mezinárodní ochrany a na základě chybného zhodnocení skutkového stavu věci, když neuvážil všechny okolnosti, které se vztahují k jeho osobě, vydal vadné rozhodnutí. Vzhledem na skutečnost, že žalovaný porušil v řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu a § 12 a § 14 a) zákona o azylu, domáhal se žalobce toho, aby soud vydal rozsudek, jímž napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 1.11.2011 zruší a věc vrátí žalované k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření, navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uváděl, že důvody, které žalobce v řízení před správním orgánem uvedl, nepředstavují pronásledování ani ohrožení vážnou újmou ve smyslu zákona o azylu. Jak žalobce sdělil, hlavním důvodem jeho příjezdu do ČR bylo, aby zlepšil svoji životní situaci. Na konkrétní dotaz, jaké důvody jej vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že v ČR žije nelegálně, nikdo mu nechce poskytnout práci. Potřebuje získat doklady k pobytu a žádost o mezinárodní ochranu byla poslední možností, jak si zlegalizovat pobyt v ČR. K případnému návratu do vlasti pak sdělil, že by byl ohrožen ze strany věřitelů kvůli nesplacenému dluhu. Nejvyšší správní soud již opakovaně vyslovil (např. ve svém rozsudku č.j. 8 Azs 12/2011 – 79 ze dne 27. září 2011), že ekonomické potíže v zemi původu a obavy z věřitelů související s neuhrazením dluhu, nejsou relevantními důvody z hlediska zákona o azylu. Vzhledem k uvedenému je žalobce toho názoru, že pohnutky žalobce ke vstupu do azylového řízení

jsou ryze účelové. V žalobě žalobce nad rámec skutečností, které sdělil v řízení před správním orgánem, vyjadřuje obavu, že by nebyl rovným účastníkem soudního procesu. O těchto skutečnostech však ve správním řízení nehovořil a žalovaný tak neměl důvod zabývat se blížeji situací v soudnictví v zemi původu žalobce.

Vzhledem k důvodům, které žalobce v řízení před správním orgánem uváděl, má žalovaný rovněž za to, že použité a dostatečně specifikované informacemi o situaci v zemi původu jsou dostatečné. Jmenovanému byla dána možnost se s těmito informacemi seznámit, případně navrhnout jejich doplnění, čehož však nevyužil. Ke zprávám o situaci ve Vietnamu, které navrhuje žalobce provést, se žalovaný nemůže blížeji vyjádřit, neboť žaloba obsahuje pouze odkaz na anglicky psané internetové stránky. Žalobce ani nekonkretizuje, jaké skutečnosti by jí měly být v souvislosti s jeho osobou prokázány.

V důvodech, které žalobce uvedl, neshledal žalovaný ani ohrožení vážnou újmou ve smyslu § 14 a) zákona o azylu. Vzhledem ke skutečnosti, že nebylo zjištěno, že by žalobce byl uprchlíkem ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků, nebyla na místě ani aplikace zásady non – refoulement.

Správní orgán, jak uvedl, je přesvědčen o tom, že jeho rozhodnutí o zamítnutí žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. f) téhož zákona je plně v souladu se zákonem a řádně odůvodněno. Pro zrušení správního rozhodnutí není dle jeho názoru dán zákonný důvod. Správní orgán zjistil náležitě skutečný stav věci. Jmenovaný v řízení před správním orgánem neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 a závěr o zjevné nedůvodnosti žalovaný stáhl i na § 14 a) zákona o azylu. Žalovaný tak konstatoval, že podaná žaloba dle jeho názoru neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

V řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s.ř.s., přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a odst. 2 věta první s.ř.s.).

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 13.10.2011. Žalobce vstoupil do České republiky v červenci roku 2008, kdy přiletěl přes Koreu do ČR na cestovní pas a české vízum za účelem podnikání. Uvedl a doplnil pak v pohovoru, že důvodem pro odchod z Vietnamu a příchod do České republiky bylo to, že si chtěl zlepšit svou životní situaci a životní situaci celé své rodiny. Má manželku a syna, kteří žijí ve Vietnamu. Ve Vietnamu si žalobce musel půjčit peníze, aby mohl do ČR vycestovat. Dluh ještě nemá splacený, dluží asi 10.000 USD, je to necelá polovina dluhu. Jako další důvod vycestování z Vietnamu uvedl, že se tam cítil nesvobodně, a to proto, že Vietnam není právní stát a není tam rovnost pro všechny. Když chce někdo cestovat jinam za lepšími životními podmínkami, není to možné. Státní orgány neposkytují dostatek možností a informací, jak za lepšími životními podmínkami cestovat, například do zahraničí. Když si

připravoval doklady pro odjezd do ČR, měl velké problémy ze strany orgánů ve Vietnamu. Když se totiž ve Vietnamu něco dělá, není výsledek jistý. Na úřadech dělají překážky, čekají na úplatek. Žalobci se například stalo, že ztratil maturitní vysvědčení a také občanský průkaz a žádal o vydání nových dokladů. Musel však dát úplatky a nebyly to normální poplatky. Nebo např. ve Vietnamu muž musí vykonat základní vojenskou službu. Žalobce nechtěl na vojnu jít, protože měl nemocnou matku. To však úřady neakceptovaly a musel zaplatit pokutu. Dostal výměr pokuty a tu hotově zaplatil. Nedostal však žádné potvrzení o zaplacení. Nebyl si tedy jistý, zda tyto peníze šly do státní pokladny nebo to byl opět úplatek. Druhá věc je taková, že když se chystal připravovat si nějaké doklady, všude mu dělaly problémy a překážky. Také ostatní lidé, kteří potřebují na úřadech něco vyřídit, mají problémy, nebyl to tedy pouze žalobce. Českou republiku si vybral jako cílovou zemi. Pracoval zde nejdříve v Auto Škoda Mladá Boleslav, a to do prosince roku 2008. Pak přišel o práci. Začal podnikat a pracoval na vízum, které měl. Potom mu cizinecká policie sdělila, že má pobyt ukončený. O tom žalobce nic nevěděl, neobdržel žádný doporučený dopis. Dostal vyhoštění a zákaz pobytu v ČR na jeden rok. Nevěděl, proč mu byl pobyt ukončen, nikdo mu nesdělil důvod. Neměl totiž žádný problém, pouze to, že si jednou nevyzvedl doporučený dopis a neví, co bylo jeho obsahem. Měl totiž doručovací adresu v Chrastavě a pobýval v Praze, proto si dopis nevyzvedl. Státní orgán ČR mu doručoval dopis i na adresu do Vietnamu, tam mu také nebyl doručen, vrátil se zpět do ČR. Když si podal žádost o prodloužení pobytu, dostal informaci, že pobyt mu byl již ukončen. Najal si právníka, který měl přístup k uvedeným informacím, neměl však ani peníze na právníka a proto se rozhodl pobývat nějakou dobu v ČR nelegálně. Nelegálně v ČR je od března roku 2011, dosud. Od srpna roku 2011, kdy slyšel informaci o mezinárodní ochraně, se pak snažil získat bližší informace a poté podal žádost. V současné době, když žije v ČR nelegálně, nikdo mu nechce poskytnout práci. Žalobce proto potřebuje získat doklady k pobytu a žádost o mezinárodní ochranu byla poslední možností, jak si legalizovat pobyt v ČR. Bez peněz se do Vietnamu vrátit nemůže kvůli dluhům, které jsou velké a má je nesplacené. Kdyby věřitelé věděli, že žalobce se vrátil bez peněz, byl by z jejich strany ohrožen život nejen žalobce ale i jeho manželky. Zdůraznil znovu, že vycestoval do ciziny, aby si zlepšil situaci a osvobodil se od problémů na státních úřadech, která trvá a bude trvat i nadále.

Žalobce namítal, že došlo k porušení ust. § 3 správního řádu tedy že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a dále, že rozhodnutí vydané žalovaným nesplňuje náležitosti ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Správní orgán žádost žalobce zamítl dle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, dle něhož žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14 a).

Podle § 12 zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 14 a) odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého trvalého bydliště.

Podle odst. 2 § 14 a) za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žalovaný se důsledně zabýval tím, zda na základě skutečností, jež byly zjištěny, by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14 a) a dospěl k závěru, že tomu tak není, proto zamítl jako zjevně nedůvodnou žádost žalobce o mezinárodní ochranu podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

Z toho, co žalobce uvedl, zcela jednoznačně vyplynulo, že přicestoval z Vietnamu do ČR pouze za účelem zlepšení si své ekonomické situace a protože chtěl žít svobodněji s tím, že ve Vietnamu státní orgány dělají potíže a při vyřizování věcí požadují úplatky, přičemž z toho co uvedl, žádné významné problémy se státními úřady na straně žalobce nenastaly.

Je nezpochybnitelné, že původcem pronásledování i vážné újmy dle zákona o azylu mohou být i soukromé osoby. Je však nezbytné, aby jednání představující pronásledování či vážnou újmu bylo možno přičítat odpovědnosti státu, což v případě žalobce splněno nebylo.

Soud odkazuje na judikaturu NSS v Brně, a to např. rozhodnutí ze dne 10.3.2004, č.j. 3 Azs 22/2004 – 48, podle kterého *„skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu*

podle ust. § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů. Tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny“.

Žalobce žalovanému v této souvislosti vytýkal nedostatečné zjištění skutkového stavu. Soud neshledává důvodnou tuto námitku. Žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, že by mu příslušné státní orgány v případě potřeby před věřiteli neposkytly pomoc, pouze obecně hovořil o nerovném postavení před soudy, nijak blíže to nerozvedl, o této skutečnosti vůbec nehovořil při podání žádosti o mezinárodní ochranu, ani v následně provedeném pohovoru, pouze pak to obecně zmínil v žalobě, takže žalovaný neměl žádný důvod v této souvislosti opatřovat důkazní prostředky. Soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 18.12.2003, č.j. 5 Azs 27/2003 – 48, podle kterého: „*neuvádí-li žadatel o azyl skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu při dodržení lhůty uvedené v § 16 odst. 2 tohoto zákona“*. (pozn.: ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) bylo dříve označeno § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu). Soud rovněž souhlasí s názorem žalovaného, že jednání žalobce svědčí o účelovosti s cílem legalizace dalšího pobytu na území ČR, neboť lze předpokládat, že pokud by žalobce měl důvodné obavy a cítil se ohrožen, požádal by o udělení mezinárodní ochrany co nejdříve po příjezdu do ČR a nikoliv po více než třech letech.

Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek NSS č.j. 4 Azs 129/2005 – 54 ze dne 10.2.2006, podle kterého: „*Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Nebyla-li žádost o azylu podána bezprostředně po příjezdu na území ČR, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti“*.

Krajský soud v Brně souhlasí tedy s tím, že žalovaný prokázal, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14 a) zákona o azylu. Přesto rozhodnutí žalovaného ze dne 1.11.2011 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Podle usnesení NSS č.j. 5 Azs 6/2010 - 107 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede, či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují. Zamítnout žádost dle § 16 zákona č. 325/1999 Sb.,

o azylu, může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit.

V bodu 23 odůvodnění rozhodnutí je pak uvedeno, že zjevnou nedůvodnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany je však nutno posuzovat z hlediska všech forem mezinárodní ochrany upravených zákonem o azylu. Žádost o udělení mezinárodní ochrany nelze tedy zamítnout podle § 16 zákona o azylu pouze tehdy, je-li skutečně zjevně nedůvodná nejen z hlediska § 12 a § 14 a) zákona o azylu, ale i z hlediska § 13, § 14 a § 14 b) zákona o azylu. Tomu nebrání ani dikce § 14 zákona o azylu. I v případě rozhodnutí podle § 16 zákona o azylu totiž, jak již bylo řečeno, musely být v předchozím řízení nutně zvažovány případné důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Pokud nebyly shledány, tedy žádost byla vyhodnocena z hlediska tohoto ustanovení jako zjevně nedůvodná, je třeba se dále zabývat tím, zda zde nejsou relevantní důvody podle § 14 zákona o azylu. Obdobné závěry platí i pro azyl a doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny podle § 13 a § 14 b) zákona o azylu.

Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.

Protože žalovaný neposuzoval otázku udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu v případě žalobce, zrušil Krajský soud v Brně rozhodnutí žalovaného vydané dne 1.11.2011 dle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil (§ 78 odst. 5 s.ř.s.) je žalovaný při vydání nového rozhodnutí vázán.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci měl úspěch, náklady řízení mu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. dubna 2012

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová